

behandlingen i folketinget foretagne ændringer i forhold til det oprindelige forslag.

Loven fik følgende indhold:

§ 1. Stk. 1. En kvinde kan få sit *svangerskab afbrudt* i følgende tilfælde:

1) Når svangerskabets afbrydelse er nødvendig for at *afværge alvorlig fare for kvindens liv eller helbred*. Ved bedømmelsen af denne fare skal der på grundlag af en vurdering af samtlige omstændigheder, herunder de forhold, hvorunder kvinden må leve, tages hensyn ikke alene til fysisk eller psykisk sygdom, men også til tilstedeværende eller truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande.

Stk. 1, nr. 1, 2. punktum, fik ovennævnte formulering ved et ændringsforslag stillet af justitsministeren og tiltrådt af et flertal i udvalget (Nina Andersen, Kaj Andresen, Kirsten Gloerfelt-Tarp, Hjortnæs, Kai Jensen, Frederik Lynge, Viola Nørløv, Helga Pedersen, Sofie Pedersen, Edel Saunte og Erna Sørensen). Ifølge bemærkningerne i udvalgets betænkning tilsigter den nye formulering at tydeliggøre, at „de forhold, hvorunder kvinden må leve“, ikke alene kommer i betragtning, hvor svangerskabsafbrydelse er indiceret ved truende fysiske eller psykiske svækkelsestilstande, men også må tages med ved vurderingen af, om en bestående fysisk eller psykisk sygdom er af en sådan karakter, at der bør foretages svangerskabsafbrydelse på rent medicinsk indikation.

Et mindretal i udvalget (Kristen Amby, Fibiger, Krogh, Peter Larsen, Ellen Poulsen og Viggo Starcke) foreslog, at 2. punktum i stk. 1, nr. 1, helt skulle udgå, idet det var mindretallets opfattelse, at den gældende lovs § 1, nr. 1, giver en rigtig afgrænsning af indikationen for svangerskabsafbrydelse, såfremt den anvendes i overensstemmelse med lovens oprindelige mening. Mindretallet bemærkede, at den praksis, der i årene siden 1937 efter mindretallets opfattelse har udviklet sig udenfor lovens rammer, nu ikke burde legaliseres ved det foreslåede nye 2. punktum.

2) Når kvinden er blevet besvangret under sådanne omstændigheder, som omhandles i Borgerlig Straffelov af 15. april 1930 § 210 eller § 210, jfr. § 212, samt når svangerskabet skyldes *krænkelse af kvindens kønsfrihed* under sådanne omstændigheder, der omhandles i straffelovens §§ 216—223 eller disse paragraffer sammenholdt med § 224.

3) Når der er nærliggende fare for, at barnet på grund af